

«У нас було рівно 6 ночей»

● **ЗІРКОВЕ КОХАННЯ** Дмитро Комаров і Олександра Кучеренко (обоє на фото) розповіли про свій небезпечний... медовий місяць

фото: 1plus1.ua

с. 6–7 »»

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

volyn.com.ua

11 липня 2019 року №7(9) Ціна 6,5 грн

фото: facebook.com

А тепер у їхній команді буде ще й син і брат Лев!

фото: xsport.ua

«Відіб'є пенальті — ПОЦІЛУЮ!»

● **ІСТОРІЯ НОМЕРА** У футболіста Андрія Пятова із дружиною бартер: вона присутня на його іграх, а він — під час пологів

с. 9–11 »»

«І заявив матері коханої:
«Я їй все одно заберу
ось так, у чому стоїть»

● **НІХТО, КРІМ ТЕБЕ** 30 років тому нинішньому настоятелю храму святої рівноапостольної Марії Магдалини у Луцьку протоієрею Олександр Колбу довелося боротися за свої почуття

Вони поселили у свій дім Любов. Прочитайте, як це сталося, — не пошкодуєте!

фото з домашнього архіву Колбів.

с. 3–5 »»

Фото pinterest.com

Чому це слово не заборонять?

Почуття, яких потрібно боятись

● **ІЗ ГЛИБИНИ ДУШІ** «Головне — не пройти в житті повз справжнє кохання!» — почула я нещодавно від однієї привабливої дівчини. І вилетіла б ця максима мені в праве вушко, влетівши в ліве, та бувають моменти... Перетинаються якісь паралелі у Всесвіті

Наталка МУРАХЕВИЧ,
авторка гештегу
#покирозчиняєтьсяцукор

Ну чого всі вчепилися до того кохання? Невже без нього — ніяк? Знайшли проблему. Кохання! Ромео і Джульєтта безглуздо вмерли. Анна Кареніна кинулась під потяг. Сусідка покинула чоловіка і двох дітей, бо закохалася в одруженого, а він лишився зі своєю половинкою — реальна сага з ганебним кінцем, розчаруванням у житті й крахом усіх сподівань. Знайомий утретє розлучився, бо покохав удвічі молодшу.

Жах!

А хепі-ендом завершуються лиш мильні бульбашки серіалів і книжки з оголеними варварами

і баронесами в рожевих сукнях на обкладинках. Казочки для дітей середнього та старшого шкільного віку. І вірять же всі! І закохуються! Попри всі клопоти і проблеми в кожній хаті — своя Песнь Песней і Санта-Барбара.

Кохаяю — не кохую. Жити не можу. Повернись, я все пробачу...

Кохання — гарне виправдання для всіх безглузких вчинків і будь-яких дурноверхих рішень у житті. Кохання ж! Вічне, як пісня. Прекрасне і жорстоке. Зустрічі в кукурудзі, втечі через вікно, діти, схожі на сусідів...

«Я кохую його» — залізний аргумент. Нічим не переб'єш. А завтра — «не кохую». Так само залізобетонно. Чому це слово не за-

боронять? Чи ліміт який не встановлять? Його ж боятись потрібно, того слова. І почуття того теж.

От яке воно — справжнє кохання? Які його ознаки і критерії? Як

Кохання! Ромео і Джульєтта безглуздо вмерли. Анна Кареніна кинулась під потяг. Сусідка покинула чоловіка і двох дітей, бо закохалася в одруженого, а він лишився зі своєю половинкою...

людина має визначити — оце і є воно, справжнє, відмовитися від якого — злочин проти себе, а оце так собі — можна й перетоптатися, минеться, і нема чого в кукурудзу до нього бігати й сім'ю та дітей кидати?

Ви часто кажете комусь «кохую»? Це завжди — правда?

Важко визначити, яке кохання в житті буде отим «справжнім», не пройти повз яке — головне в житті. Що не наразитись на кохання — воно щоразу якнайсправжнініше. Яке ж оте — справжнє? Яке стане — єдиним? Перше, друге, третє? І куди подіти наслідки всіх, які потім визнаємо «несправжніми»? І в чому вони «несправжні»?

От як можна вгадати, що якесь кохання — остаточне? Як вирок. І наступних — не буде? Не буде отих заборонених, убивчих, для когось руйнівних кохань, кожне з яких збиває з ніг, виймає серце, додає безсонних ночей, ставить у різноманітні ситуації вибору — щоразу важчі й поліваріантніші.

Я недооцінювала проблему. Я навіть чомусь не задумувалась останнім часом «за любов». Поки всі навколо не почали масово закохуватися, ламати долі, міняти дружин та коханців.

І я подумала, що саме час сісти і перечитати «Ромео і Джульєтту». Може, я недочитала там чогось?

Ні, я не кажу, що кохання нема. Воно є. Ще й як є. Але зважаючи на те, що люди через нього божеволіють і стають здатними на всілякі нелогічні вчинки...

Я боюся справжнього кохання.

...Особливо чийогось до себе.

Незабутній день, коли звершилося таїнство вінчання.

Фото з домашнього архіву Колбів.

«І заявив матері коханої: «Я їй все одно заберу ось так, у чому стоїть»

● **НІХТО, КРІМ ТЕБЕ** Настоятель храму святої рівноапостольної Марії Магдалини у Луцьку протоієрей Олександр та матушка Ірина вже 30 років у шлюбі. А в пам'яті 1988-й, коли зародилося кохання до дівчини — доньки священнослужителя, яке круто змінило життя Олександра Колба — на той час студента світського вишу

Катерина ЗУБЧУК

«НА ВЕСІЛЛІ ВІН З УСІМА ДІВЧАТАМИ ВИТАНЦЬОВУВАВ, А МЕНЕ І РАЗУ НЕ ЗАПРОСИВ...»

Олександр Колб родом із села Іванне Дубнівського району на Рівненщині. Його дружина Ірина — з Острога. У 1988 році він навчався в Українському інституті інженерів водного господарства в Рівному, вона — в медучилищі цього міста. Він здобував спеціальність будівельника і гадки не мав, що стане

священником. Оскільки вмів грати на клавішних інструментах, то з такими ж музикантами-любителями їздив по весіллях. І непогано заробляв, щоб почуватися самодостатнім.

А ось на цьому весіллі, де Олександр і познайомився з Іриною, він був не музикантом, а гостем (одружувалася його однокурсниця). Спочатку дівчина здалася йому зовсім дитиною. Це згодом з'ясується, що їй шістнадцять і вона вчиться на другому курсі медучилища. Уже

того дня були особливі погляди, які Олександр помічав. Щоправда, значення їм не надав. Ірина й досі не забула, що на тому весіллі він з усіма дівчатами витанцював, а їй ні разу не запросив. Видно, вже тоді між ними пролетіла якась іскорка. Цілу ніч, як пригадують, не спали ні він, ні вона.

— Прокручувала в уяві прожитий день, — розповідає матушка Ірина. — І погляди, і доторки руки, ніби ненароком, коли Олександр водичку підливав чи їжу підкладав. Аж усередині все мліло від того доторку.

На ранок весілля продовжилося. Коли ввечері роз'їжджалися, то Ірина, ніби відчувши, що їхні шляхи можуть розійтися, написала на клаптику паперу свою адресу і дала Олександрові. Він поклав його в кишеню і, як зараз каже, забув. А Ірина?

— Минув тиждень, — пригадує жінка. — Я все чекаю Олександра, а він не дає про себе знати. І ще один тиждень його не було.

Продовження на с. 4

Місцевість Віфара на кордоні Палестини і Йорданії, де Ісус прийняв хрещення.

Внуки подружжя, яких подарували син Василь і донька Катя.

Початок на с. 3

«Треба щось робити», — подумала. Й вирішила одного дня прогулятися біля корпусу водного інституту.

Олександра тоді вона так і не зустріла. А ось його однокурсники побачили її і зразу ж розповіли про дівчину, яка сиділа біля нього на весіллі. «Значить, це не випадково», — вирішує Олександр і збирається йти за адресою, яка, на щастя, збереглась у кишені.

Дзвінок у двері, Ірина відчиняє — на порозі Олександр. Тоді й було їхнє перше побачення, яке ніколи не забудеться: падав лапатий сніг, було так романтично. Відтоді Олександр приходив щодня до Ірини. Рівно о шостій годині вечора — можна було зв'язати годинник. А о 10-й після прогулянки Ірина поспішала додому, ніби хтось за нею стежив, чи вчасно повернеться.

— І до хати не запрошувала ніколи, — каже отець Олександр. — А ще були дні, коли її не можна було кудись запросити — в кафе чи ресторан, навіть у кіно. «Тільки погуляємо сьогодні», — такою була її умова.

Олександр дивувався, бо тоді ще не знав, що Ірина — дочка священника, що в середу і п'ятницю (саме у ці дні дівчина погоджувалася лише на прогулянки) постила. Так батьки навчили. Чому відразу не сказала про це Олександрові? Мабуть, тому, що вже мала прикрий досвід: щойно хлопці дізнавалися, що вона дочка священника — інтерес до неї зникав.

Якось Ірина «пішла у розвідку» — запитала в Олександра,

як він ставиться до релігії. Він дипломатично уникнув розмови на цю тему. Бо що міг сказати? Хіба пригадати, як маленьким ходив до церкви (бабця була дуже набожною і завжди брала його із собою), як роздивлявся іконостас, золоті ворота, як тішився сонечком, промені якого лилися крізь вікна. Все це здавалось йому дивом — неземним і недосяжним. Але після семи років, як пішов до школи, то там до церкви забороняли ходити. Ось тільки бабця раз на рік, перед Великоднем, до сповіді заведе. На тому духовне життя і закінчувалося.

«БЕРИ ЦЕЙ ХРЕСТ, ВІН ЛЕГКИЙ»

Одне слово, Олександр та Ірина на духовні теми не говорили. Все йшло само собою. А одного разу хлопцеві наснився сон, якого ніколи не забуде.

— Нібито, — розповідає отець Олександр, — іду на побачення до Ірини. Ось я вже біля її будинку. Відчиняються двері, виходить вона, в руках у неї — великий дерев'яний хрест. І несе його дуже легко, тримаючи перед собою. Я застиг на місці, слова не можу промовити. А Ірина бачить, що я злякався, і каже: «Не бійся, бери — він легкий». Дає мені той хрест — і я прокидаюся. Коли знову заснув, то наснилося, що я у храмі, на похороні родича. Стою нібито біля домовини і бачу, що моя Ірина теж тут — ставить свічки. Я здивувався, чому вона у храмі, і почав добиратися до неї. Ірина вже на вулиці, за ворітьми.

Згодом він зрозумів, до чого цей віщий сон, — непростим був шлях їхньої любові. А того дня, прийшовши на побачення, коротко

розповів Ірині про те, що наснилося. Вона як почувала, що Олександр бачив уві сні хреста, радісно пригорнулася до нього і прошепотіла: «Це так добре, коли сниться хрест!». «Як ти знаєш?» — почула запитання. Розповіла біблійну історію. Олександр тоді взяв її за плечі і знову питає: «Звідки ти це знаєш? У книжках з історії ми такого не читали». Й Ірина зізналася, що вона — дочка священника. Після її слів була помітна пауза. А потім Олександр обняв Ірину і сказав: «Вони що — не люди?».

А далі було те, чого боявся Олександр. Мати Ірини, дізнавшись про хлопця-студента, переконувала, що він їй не пара, що зустрічатися з ним не треба, що її чоловіком має бути священник або військовий. І місяць вони справді не зустрічалися. Аж навесні майбутня теща «пом'якшала». Мабуть, під впливом подруги, в якій дочка жила на квартирі і яка бачила Олександра й добре відгукувалася про нього. І тоді Ірина надіслала хлопцеві короткого листа-запис-

У день 50-літнього ювілею отця Олександра зібралася вся родина.

ку: «Приходь, треба поговорити». Цей лист і надихнув Олександра піти до неї. З того часу молода пара вже не розлучалася.

«ЯКЩО СВЯЩЕННИК-МОНАХ БЛАГОСЛОВИТЬ, ТОДІ ОДРУЖУЙТЕСЬ»

А мати Ірини ще одну умову поставила: «Ідьте в Рудку, там є священник-монах. Якщо він вас благословить, то одружуйтеся». Йшлося про Рудку-Козинську Рожищенського району, де на ту пору в Троїцькому храмі настоятелем був нині покійний владика Ніфонт.

— Три години Ніфонт з Олександром розмовляв, як ми до нього потрапили, — розповідає матушка Ірина, — а я все чекала. Коли ж вийшли вони з келії, то Ніфонт сказав: «Хороший хлопець! Виходь за нього заміж». Додому ми летіли на крилах. Мою звістку, що батюшка дозволив одружитися, мама зустріла словами: «Батюшка дозволив, а я — ні». Та Олександр уже не відступав: «Я її все одно беру — ось так, у чому стоїть».

Діти отця Олександра та матушки Ірини — Єва, Василь, Катя.

У грудні 1988 року Олександр та Ірина зареєстрували свій шлюб. А в січні наступного, після Водохреща, повінчалися...

Навчання в інституті Олександр недовзі покинув. Із хазяйкою квартири, яку винаймали, її дочкою молоде подружжя щонеділі й по святах їздило у Рудку-Козинську. Олександрові відкривалося духовне життя, і він до нього тягнувся. Ніфонт став його учителем, наставником. Це вже згодом отець Олександр закінчить і духовну семінарію, й академію. А тоді була самоосвіта, бо ж як уже жонатому їхати в семінарію?

Йі одного дня Ніфонт привіз Олександра з Рівного до Луцька (тоді була одна єпархія), до владика Варлаама, який і благословив його на путь священницький. І висвятив у липні 1989 року на диякона, а в серпні — на священника.

— Мене ніхто не намовляв ставати священником, — каже отець Олександр. — Але я бачив, бува-

ючи на службі, що це життя Ірини, і душею відчув, що це й моє життя.

Перший приход отця Олександра й матушки Ірини — на Рівненщині, у селі Новорічича. Потім переїхали ближче до Острога. А з 1 січня 1994-го отець Олександр служив у Луцьку — у Покровській церкві, був секретарем Волинської єпархії УПЦ. З 2002 року він — настоятель храму Марії Магдалини в Луцьку, який спорудив разом із громадою.

У Колбів троє дітей. Найстарший Василь уже має сім'ю (після семінарії та академії служить в одному з храмів Києва). Заміжня й дочка Катя. Наймолодша Єва — восьмикласниця. У подружжя — двоє внуків.

— Коли ми одружувались, — каже отець Олександр, — матушка Ірина бідкалася, а що ж буде, як у нас закінчатся всі теми для розмов. Не закінчуються ці теми. І не закінчатся. І хрест, який вона вручила мені увісні як символ нашого життя, справді легкий.

Їхній шлюб звершувався на небесах.

У небі очима сказали один одному: «Люблю!»

«У нас було рівно 6 ночей»

● **ЗІРКОВЕ КОХАННЯ** Дмитро Комаров і Олександра Кучеренко розповіли про свій небезпечний... медовий місяць

їхали!» Коли прибули до вертольотного клубу, вона промовила: «Я ще жодного разу не літала на гвинтокрилі! Що ти замислив?» Полетіли над Києвом. Ми розумі-

Лія ЛІС

«ЯКЩО ЧЕСНО, ТО МИ ЧЕРЕЗ «ТАНЦІ» ЛЕДЬ НЕ РОЗБІГЛИСЯ»

Всі вітчизняні ЗМІ у червні повідомили цю сенсаційну новину: знаменитий ведучий популярної програми «Світ навиворіт» 36-річний Дмитро Комаров, якого не раз хотіли одружити вожді африканських племен, більше не холостяк. Він таємно обвинчався з моделлю та володаркою титулу «Міс Україна-2016» 22-літньою Олександрю Кучеренко, яка була його партнеркою в шоу «Танці з зірками».

Хоча про те, що в них уже два роки тривав роман, ніхто під час програми й не здогадався.

— Боялися, що хтось запідозрить. У нас була фобія. Хотіли, щоб ніхто нічого не знав. Якщо чесно, то ми через те шоу ледь не розбіглися. Це була ідеальна перевірка. Після «Танців», якщо не розсварилися, будемо жити разом до 90 років і помremo в один день, — заявив Дмитро програмі «Світське життя».

І ось після кількох років таємного роману він освідчився красуні. Для цього запросив Олександру політати на гвинтокрилі, щоб там, у небі, запропонувати дівчині вийти за нього заміж.

— Я зранку сказав Саші: «По-

«В Єрусалимі енергетика неймовірна!»

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

«У нас — селфі на Мальдівах. А у вас?»

емо одне одного без слів! У вертольоті ж шумно, тож я просто дівстав обручку, запитав Сашу

«Ми розуміємо одне одного без слів!»

поглядом, вона мені кивнула, і я одягнув їй перстень! — розповів романтичну історію освідчення Дмитро Комаров.

«НАВІТЬ ПІД ЧАС ВИБОРУ ВЕСІЛЬНОГО ОДЯГУ НЕ ХОТИЛИ, ЩОБ НАС РОЗСЕКРЕТИЛИ»

Пара й надалі не привертала зайвої уваги громадськості: таємно розписалися у травні в Києві, а повінчалися в Єрусалимі в одній із православних церков.

— У моєму житті було багато суконь, і весільних зокрема, — згадує Олександра про миті одруження. — Я вирішила для себе, що у мене не буде величезної шаблонної пишної сукні. А дуже лаконічна. Я хотіла почуватися комфортно і жіночно. Це сукня від української дизайнерки Катерини Рутман. Так збіглося, що плаття шили в моєму рідному місті. Я їздила до Дніпра і там відбувалися примірки сукні.

А Дмитро вбрання обирав без зайвих клопотів:

— Я просто пішов до магазину, купив собі костюм, а Саша подарувала мені сорочку. Вона навіть для цього запросила італійського експерта! Сорочка була на замовлення з моїми ініціалами. Найсмійніше те, що Саша телефонувала дизайнерові з іншого номера телефону і пред-

ставлялася моїм стилістом, адже ми не хотіли, щоб нас розсекретили.

«І Я ЯК СПРАВЖНЯ ДРУЖИНА, ЯКА НІКОЛИ НЕ КИНЕ СВОГО ЧОЛОВІКА, ДОПОМОГЛА ЙОМУ»

А медовим місяцем зіркові молодята насолоджувалися на Мальдівах. Про те, що він відбувся не без екстриму, знову дізналися першими прихильники «Світського життя».

— Глядачам своєї програми я обіцяв, що коли у мене буде медова відпустка, то я житиму в найкрутішому готелі Непалу

з видом на Еверест. Саші сподобалася ця ідея! Але вона телеведуча, і в неї щотижня — ефір. У нас було рівно шість ночей, тому ми вирішили вибрати більш традиційне місце для весілля — Мальдіви, — зізнався Дмитро.

Однак навіть у такому романтичному місці мандрівника-екстремала не оминула небезпека. Окрім того, що пара пірнала, каталася на водному скутері, Дмитро ще й спробував флайборд (пристрій піднімає людину до 10 метрів над водою, після чого вона виринає і занурюється, як дельфін. — Ред.), а Олександра вчилася гребти на каяку (вузкий і довгий — до 6 м — мисливський човен. — Ред.)...

— Я поставив їй мету — доплисти до сусіднього острова. Саша спочатку сказала, що це дуже далеко, але потім їй сподобалося. Аж раптом я втратив весло... — пригадує Комаров.

— І я як справжня дружина, яка ніколи не кине свого чоловіка і завжди підтримає, допомогла йому. Він узявся за мій каяк, і ми допливли до берега, — усміхається його красуня-рятівниця.

Дмитро обнімає Сашу і каже:

— У нас попереду все життя — медовий місяць.

Джерело: 1plus1.ua.

Весільну сукню для Олександри пошила дизайнерка з Дніпра Катерина Рутман.

Більше неймовірних історій — в інших наших виданнях: «Читанка для всіх» і «Цікава газета на вихідні!»
А також на сайті volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»
volyn.com.ua

«Що не так?».

Фото maglia.online.

Що таке жіночність із точки зору чоловіків

● **ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН** У мене є приятель — красень, заробляє, кар'єра-успіх, три мови. Нервовий, щоправда, трохи, але це від перевтоми. Живе один. І є приятелька — красива, розумниця, освіта-культура, діамант, а не дівчина. Нервова, правда, трохи, але це знову таки від перевантажень. Самотня. Дивитися болісно на обох, як вони смикаються. Довелось їх познайомити

Малка ЛОРЕНЦ,
авторка популярного блогу
«П'ятничні запитання» й
однойменної книги, тричі
заміжня (справжнє ім'я —
Софія Кочетова)

він. — По-перше, щоб поступалася. Йшла назустріч. Якщо я кажу: підемо направо, то щоб погоджувалася, направо — то направо. А не так, щоб я їй — направо, мовляв, а вона мені: ні, підемо прямо.

“
Я й сам радий їй купити цю булочку, але я ж повинен сам захотіти. А не з-під палиці. Потрібно просто почекати, коли мені самому захочеться.

Щоб не сперечалася.

По-друге, щоб ставилася з розумінням. Якщо я кричу, наприклад, то це не тому, що я поганий. Це тому, що в мене настрої такий. І не треба ображатися. А потрібно,

навпаки, заспокоїти якимось, чи що.

Щоб поменше вимагала. А не ось це без кінця — купи те, купи це. То піцу їй, то булочку, то колготки. Я й сам радий їй купити цю булочку, але я ж повинен сам захотіти. А не з-під палиці. Потрібно просто почекати, коли мені самому захочеться.

Щоб піклувалася. Аби я відчував, що їй не все одно. А то я їй булочку, а вона мені що?

Щоб нічого не приховувала. Йдеш із подружкою зустрітися — покажи смс від неї. Я повинен знати, що все без обману.

— Ну, зрозуміло, — кажу я. — **Щоб піклувалася, як мама, а слухалася, як дочка.** Ти, якщо таку знайдеш, як ти з нею спати-то збираєшся? Це ж з усіх боків інцест.

— Ні-ні-ні, — відповідає чувак, — жодних інцестів. **Доросла жінка — зріла, мудра і відповідальна.**

Я вже відчуваю, що зараз буде про гроші.

Ну, по-перше, розвиває думку цей красень, щоб на мою шию не мостилася. Аби не намагалася все за мій рахунок. А то я відчуваю, що мене використовують.

— Ага, — кажу я. — Така спеціальна дочка, яка слухається, а годувати її не потрібно. Круто.

— **По-друге, щоб моїх грошей не рахувала.** Не запитувала б, куди ділися і чому не вистачає. А то я почувуюся, як у фінінспектора.

— Ще краще, — кажу я. — Така спеціальна мама, яка піклується, але не контролює.

— **І взагалі, ми дорослі люди, і все повинно бути навпіл, усі витрати.** Якщо вона хоче кави, а я не хочу — нехай сама собі цю каву купує. І за такі своє сама хай платить. Може в мене зайняти, якщо не вистачає. Але потім нехай поверне, я все запишучу.

— Так це тобі руммейтер потрібен, — кажу я. — За квартиру навпіл, порошок до складчини, в холодильник в кожного своя порція, туалет почергово миємо.

— Ну а що, — підкинувся мій приятель, — справедливо ж!

— **Секундочку, — кажу я. — А жіночність тут при чому?**

— Ну як, — говорить він. — **Це ж найголовніше! Щоб на неї покластися можна було! Аби не все в одні ворота! Рука в руку. Пліч-о-пліч.**

— О'кей, — кажу я. — Чесний товариш, який піклується, як мама і слухається, як дочка. Тепер я знаю, що таке жіночність, дякую.

Він захищає не тільки 10 партнерів по команді, а ще й 5 членів своєї сім'ї.

Фото shakhtar.com

«Відіб'є пенальті – поцілую!»

● **ІСТОРІЯ НОМЕРА** У футболіста Андрія Пятова із дружиною бартер: вона присутня на його іграх, а він — під час пологів

Родина голкіпера національної збірної України і донецького «Шахтаря» впевнено лідує в рейтингу багатодітних спортсменів-зірок: нещодавно у подружжя народилася четверта дитина

Інна ПІЛЮК

ТАКОМУ ЧОЛОВІКУ МОЖНА ДОВІРИТИ І ОСТАННІЙ РУБІЖ КОМАНДИ, І РОДИНУ

Андрій Пятов швидко і впевнено завойовує всі можливі трофеї — і спортивні, і життєві. До своїх 35 років він уже здобув чимало нагород на внутрішній арені (7 чемпіонських титулів, 6 перемог у Кубку України, 4 — в Суперкубку), піднімав над головою Кубок УЄФА, брав участь у Чемпіонаті світу, захищав останній рубіж національної команди на Євро-2012 і Євро-2016. А за десять літ шлюбу отримав не менш значний здобуток — право називатися найкращим чоловіком і батьком.

Він цінує обидва п'єдестали

і ніколи не жертвує якимось із них на користь іншого. На фоні численних повідомлень про інтри-

“ **Навіть тренер, якщо знає, що у футболіста якісь особисті проблеми, ставиться з розумінням і може не відправити тебе на поле. Якщо людина не в змозі думати про гру, вона просто не зможе допомогти команді.**

ги-скандали у відомих футбольних родин така виразно зразкова поведінка, чого гріха таїти, мимоволі видається трохи прикрашеною...

Невже ж так все бездоганно у цій зірковій спортивній сім'ї?

— Так, — стверджує дружина футболіста, білява красуня Юлія Пятова. — Андрій завжди був добрим, щирим, домашнім. Сім'я для нього — головне в житті. З таким чоловіком нічого не страшно. Навіть стільки дітей виховувати!

Андрій відповідає взаємністю. Каже, його Юлія — чудова людина, іноді жорстка, деколи м'яка, але завжди знає, як правильно зробити, і не важливо, стосується це побуту чи якихось глобальних питань.

ЯКБИ НЕ ПЕНАЛЬТІ, ПРОГАВИЛИ Б ЛЮБОВ?

Часу придивитися одне до одного Амур дав їм небагато. Всього через два місяці після знайомства в Полтаві, де тоді грав Андрій, пара вирішила жити разом.

Продовження на с. 10

Початок на с. 9

Дівчина пригадує, що з її боку кохання з першого погляду не було, починалося все з міцної дружби. Позналилися у фітнес-центрі, обмінялися телефонами, одним словом, — потоваришували. Незабаром Юлія прийшла на матч за участі друга.

— Вже пізніше я дізнався, коли в наші ворота призначили пенальті, вона загадала: «Відіб'є — поцілую». Відбив одинадцятиметровий. Напевне, відчув, — пригадує футболіст події майже п'ятнадцятилітньої давності, які стали початком їхньої історії. Йому було всього 20 років. Для родинного старту вік надто ризикований: ані кар'єри, ані статків, ані досвіду...

— Ми стільки разом пережи-

А він відповідає взаємністю: кар'єра кар'єрою, але дозволяв — тільки з родиною.

ли, — каже Андрій. — Я Юлі дуже вдячний. Розумію, що вона мене щиро любить. Дружина навіть жартома каже: якби я був трактористом, то все одно вийшла б заміж за мене.

НЕ ХОТІВ ГРАТИ В НАПАДІ — ОДРАЗУ СТАВ У ВОРОТА

Андрій Пятов із дитячих літ мав спортом. У футбольну секцію в Кіровограді, звідки родом, восьмирічного Андрія привів друг. Малий так захопився копанкою, що відразу закинув і плавання, і рукопашний бій.

Батьки всіляко підтримували захоплення, помічаючи, як він хвилини рахує до того часу, щоб знову бігти на тренування. І рідні, і тренери пригадують, що за весь час занять у секції Пятов не пропустив жодного заняття. І що найбільш показово:

Фото xsport.ua.

Фото newsonline.ua.

він не хотів грати в нападі, а з перших тренувань став у ворота.

З того часу цей пост він не залишає. Захищав ворота полтавської «Ворскли», донецького «Шахтаря», згодом доріс і до воротаря національної збірної, її віце-капітана. Забобон не має: залюбки дає приміряти свої рукавички, дарує їх фанатам, друзям. А роздавати є що: за рік міняє їх майже три десятки пар!

ДОМАШНІЙ ФАН-КЛУБ ЗАВЖДИ ПОРЯД

Та все ж головне життєве досягнення Андрія — поза межами стадіону. Це його четверо дітей: Дарина, Мілана, Майя і наймолодший Лев. Час, проведений із ними, вартий більшого, ніж усі чемпіон-

Фото delfo.ua.

У футбольній тусовці Андрія та

ські кубки, — не раз повторює тато-футболіст. Тому якщо дозволяє здоров'я мамі і малюків, вони всі разом вирушають на ігри, які відбуваються за межами України. «Намагаюся максимально бути присутньою на відповідальних матчах. Андрій же, незважаючи на свій щільний графік, завжди присутній під час народження всіх наших дітей», — зізналася Юлія.

Багатодітна мама в таких подорожах зовсім не схожа на гламурну подружку зірки: вона без підборів, із мінімальним макіяжем, зате весела і дуже організована. За роки мандрів із такою чималенькою ди-

Дружина навіть жартома каже, що якби я був трактористом, то вийшла б заміж за мене.

тячою компанією (а часто їздила вагітною чи з грудними немовлятами) навчилася швидко пристосовуватися до побуту інших країн. От тільки, сміється, є скрізь один недолік: у тамтешніх магазинах удень із вогнем не знайти гречки, тому її завжди беруть із собою.

Андрій підтримку сім'ї цінує: «Молодші діти, які ще не зовсім розуміють роботу, спорт, веселять нас у перервах між грою. Якось кажуть: «Тату, ми тебе дивилися. Ти такий зелений був (мабуть, про форму воротаря) — коник». Для воротаря та й для будь-якої людини важливо, щоб у родині все було добре. Навіть тренер, якщо знає, що в тебе якісь особисті проблеми, ставиться з розумінням і може не відправити тебе на поле. Якщо людина не в змозі думати про гру, вона просто не зможе допомогти команді».

Останнє твердження Пятюви

фото politika.net

Юлію цінують за простоту і почуття гумору.

пережили на власному досвіді. Після окупації Донецька команда «Шахтаря» переїхала до Києва. Вже п'ятий рік вони з дітьми живуть у столиці. Андрій каже, що майже адаптувалися: «Головне, щоб сім'я почувалася комфортно. Якщо дітям добре, значить, ми правильно все для них робимо... За їхнім настроєм помітно, що їм тут затишно. Вони веселі, товариські, мають ба-

гато друзів, швидко влилися в нові шкільні колективи. Зізнаюся чесно: перші кілька років було вкрай важко. І найстрашніше, коли усвідомлюєш, що твої діти розуміють, що таке війна. Вони розпитують тебе про це, ти їм щось пояснюєш... І не знаєш, як дорослу тему вкласти в дитяче розуміння».

За матеріалами zbirna.com, www.segodnya.ua.

фото letsetter.ua

Юлія Пятюва зізнається, що іноді Андрій боїться її більше, ніж тренера.

Фотом: ledy.tochka.net.

«НИЖНІСТЬ»

Салат із курятиною та виноградом — смачний і оригінальний. Така закуска доречна і для святкового столу, і для романтичної вечери

Інгредієнти: 400 г курячого філе, 3 варені яйця, 100 г твердого сиру, 300 г білого винограду, зелень (петрушка, м'ята), 2 ст. л. йогурту, щіпка карі, сіль за смаком.

Приготування. Курятину відваріть у підсоленій воді до готовності, остудіть і покрайте невеличкими кубиками, яйця — так само. Сир натріть на крупній тертці. Зелень дрібно посічіть. Виноград помийте, кожну ягідку розріжте навпіл і очистіть від кісточок. Змішайте всі інгредієнти, посипте карі, посоліть до смаку і заправте йогуртом. Перед подачею на стіл потримайте салат у холодильнику близько години.

«ЗЕЛЕНИЙ»

Цікавий салат із зелених складників — яблука, ківі, огірка — не лише смачний, а й корисний

Інгредієнти: 1 яблуко, 1 ківі, 2 ст. л. горіхів, 150 г салату, 2 свіжі огірки, 100 г твердого сиру, 2 яйця, 1 ст. л. меду, 1 ч. л. гірчиці, лимон, сіль, спеції — за смаком.

Приготування. Салат порвіть руками. Ківі і яблуко наріжте кубиками, огірки — тонкими скибочками. Яйця дрібно посічіть, а сир натріть на крупній тертці. Вичавіть сік із лимона, змішайте його з медом та гірчицею і полийте цією заправкою салат. Прикрасьте горіхами та зеленню.

«ЯСКРАВЕ ЛІТО»

Соковиті овочі і м'яка поживна риба — чудове поєднання

Інгредієнти: 1 баночка консервованого тунця, 150 г помідорів, 2 варені яйця, 2 солодкі перці, 2 огірки, 50 г твердого сиру, 2 ч. л. соку лимона, 1 ст. л. оливкової олії, спеції.

Приготування. М'ясо тунця поламати виделкою на дрібні шматочки. Кубиками нарізати огірки, помідори, солодкий перець, яйця, сир. Змішати нарізані інгредієнти зі шматочками риби. Заправити олією, соком лимона і спеціями.

Вечеряти чи не вечеряти?

● **СМАЧНОГО!** Все ще сумніваєтеся? Салати, приготовані за рецептами із сьогоднішньої добірки, можна їсти навіть тим, хто на дієті. Готуйте і смакуйте — не лякайтеся зайвих калорій

«НАСОЛОДА»

Цей салат — низькокалорійний. Але при цьому ситний і цілком відповідає своїй назві. Особливого смаку йому надає чудова заправка

Інгредієнти: 400 г курячого філе, 200 г пекінської капусти, 4 помідори, 2 яйця, 2 болгарські перці, огірок, 200 мл йогурту без наповнювачів, 2 ст. л. оливкової олії, 2 ч. л. гірчиці, мелений чорний перець та сіль — за смаком.

Приготування. Куряче філе злегка відбийте молоточком, покрайте шматочками середньої величини. Посипте сіллю і перцем. Обсмажте м'ясо на розігрітій сковороді з 1 ст. л. оливкової олії. Охолодіть. Крупно наріжте пекінку, викладіть у салатник. Огірок і солодкий перець покрайте соломкою, всипте овочі та філе до капусти. Змішайте в окремій мисці натуральний йогурт, 1 ст. л. оливкової олії, гірчицю, сіль і перець і полийте цією сумішшю салат. Зверху викладіть нарізані скибочками помідори і варені яйця.

«БРИЗ»

Такий салат із креветками, овочами і пармезаном надзвичайно популярний в Італії та Франції. Сподіваємося, страву припаде до смаку і вам

Інгредієнти: 250 г креветок, 50 г пармезану, 10 помідорів чері, 70 г листя салату, 2 зубки часнику, 2 ст. л. оливкової олії, бальзамічний оцет, чорний мелений перець та сіль — за смаком.

Приготування. Креветки відваріть у підсоленій воді протягом 2 хвилин і відкиньте на друшляк, щоб стекла вода. Помідори розріжте навпіл. Сир потріть на дрібній тертці. Зубочки часнику розріжте на тонкі скибочки й обсмажте в розігрітій оливковій олії, щоб підрум'янився. Тоді виберіть його, а на сковороду викладіть креветки та обсмажте 2 хвилини в ароматній олії. У тарілку викладіть листя салату, чері та креветки. Посоліть, поперчіть, скропіть бальзамічним оцтом, олією та акуратно перемішайте. Посипте салат пармезаном і подавайте на стіл.

«Присмно бути частиною фантазій, але ще краще, коли тебе люблять за те, ким ти є насправді». Мерилін Монро. 1962 рік.

© photo.elle.com.

Мерилін МОНРО: «У нас, жінок, є тільки дві зброї... Туш для вій і сльози, але ми не можемо використовувати їх одночасно»

- **ЗІРКОВЕ ІМ'Я.** Ця білявка відома як секс-символ Америки середини минулого століття. Вродлива жінка бездоганної зовнішності і з клубком проблем у душі. В її дитинстві не було добрих мами і тата, зате вистачало сексуальних домагань...

Оксана КОВАЛЕНКО

Справжнє ім'я Мерилін — Норма Джин Мортенсон. 1 червня 1926 року маленька красуня знайшлася в американському Лос-Анджелесі, у жінки, яка вийшла заміж у 15 років і працювала кіномонтажницею. Хто був батьком Норми, не відомо. На жаль, мама майбутньої кінозірки (як і бабуся) мала психічні розлади і небагато грошей, тому дівчинка до 7 років росла у прийомній сім'ї, потім з матір'ю — з маминою подругою, згодом — у сирітському притулку і знову у тієї ж подруги, аж поки чоловік тієї жінки не став

“
На вимогу агенції Норма вибілює своє темне волосся, а на вимогу чоловіка — віддає перевагу кар'єрі.

чіплятися до 11-річної Норми. Дівчинку відсилають до іншої родички, але і там дитина страждає через сексуальні домагання, отож, вона знову змінює місце мешкання, але ненадовго. Подруга мами вдруге забирає дівчину до себе, вона ходить до старшої школи і врешті — щоб знову не потрапити до притулку — закінчує дитинство

заміжжям у 16 років. Він старший за неї на 5 літ. Через 4 роки чоловік поставив питання руба: він або зйомки. Річ у тому, що на першій роботі — авіазаводі — молоду жінку помітив військовий фотограф і запропонував працювати фотомоделлю. На вимогу агенції Норма вибілює своє темне волосся, а на вимогу чоловіка — віддає перевагу кар'єрі.

Вона стає однією з найкращих — директор агенції хвалить її за працюваність та амбітність, і врешті жінка потрапляє на кіносцену. Їй пропонують піврічний контракт і сценічне ім'я Мерилін, а жінка додає до нього дівоче прізвище мами — Монро. У цей час навчається акторству і танцям, спостерігає за грою колег. Має лише дві епізодичні ролі і, щоб підзаробити, позує оголеною для фото. Далі — завдяки роману з працівником кіноіндустрії — контракт з іншою кіноагенцією. Монро грає перші ролі, але у неї це виходить погано.

Закінчення на с. 14-15

Зірка Мерилін Монро на алеї слави в Голлівуді.

Фото pinterest.com.

Плаття на ній — як друга шкіра, бо їх зшивали просто на тілі Монро перед зйомками.

» Початок на с. 13

Гучно про Мерилін заговорили на початку 1950-х. Тоді їй було 24. Більш-менш помітні ролі у наступних 6 фільмах, вона веде церемонію вручення премій «Оскар», журнал національного рівня публікує її світлина, про неї пишуть газети (і не завжди як про сексуальний фон). Монро називають «наймолодшою касовою акторкою» і «грабіжницею касових зборів». Вона вступає в університет — вчить літературу і мистецтво — і продовжує брати приватні уроки з акторства та міміки. Отримує на тиждень по кілька тисяч листів від фанатів. Звичайно, особисте життя сповнене романами і романчиками. На головний план ви-

Її найпопулярніший кіношній образ — прекрасна і дурненька блондинка. Більшість чоловіків бачить у ній саме таку.

ходить італієць Джо Ді Маджо, один із найвідоміших бейсболістів. Монро вдруге заміжня — цього разу на 9 місяців.

Маджо опиняється серед тисяч чоловіків, які у вечірньому Нью-Йорку спостерігають за зйомками сцени зі «Сверблячки сьомого року»: героїня Мерилін стає на вен-

тиляційну решітку метро, і порив вітру підіймає її сукню, оголюючи ноги до спідньої білизни. Режисер зняв тоді 14 дублів. Потім Монро вислухала багато чого від чоловіка і подала на розлучення. (У 2011-му ту її сукню продали з аукціону за 4,6 млн доларів.)

Настала пора, коли Монро стає достатньо відомою, та великої радості з того у неї небагато: її най-

популярніший кіношній образ — прекрасна і дурненька блондинка. Більшість чоловіків бачить у ній саме таку. Її наступний шлюб — із драматургом Артуром Міллером — наче доказ собі та світу, що нарешті знайшовся той, хто оцінив не тільки її вроду. «Він захопив мене тим, що розумний, і розуміє моє прагнення до самовдосконалення», — говорила у численних інтерв'ю Мерилін...

Кадрми, де вітер оголює Монро ноги, милувалися мільйони чоловіків, окрім її законного, який влаштував після зйомок великий скандал.

Фото 2semi.org

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

фото elle.com

Її фото у вечірніх сукнях і без них розходилися мільйонними тиражами.

Зате Міллер, який покинув попередню сім'ю з дітьми, залишив такий запис у своєму щоденнику: «Мені здається, що вона — мала дитина, я її ненавиджу». Вони розлучилися начебто через «несумісність характерів» через 4,5 року. У той час на знімальних майданчиках почалися нарікання на «зірку», яка дозволяє собі спізнення, забуває роль, має часті депресії. Ті ж, хто знав її близько, говорили про величезну невпевненість у собі, про безсоння і звикання до ліків, наркотиків та алкоголю. Пов'язували усе це із психічною травмою через сексуальні

домагання в дитинстві. Мерилін же мріяла про дитину, але навіть коли вагітніла, не могла її виносити. Хтось зберіг у пам'яті її слова, які вона довірила не тільки щоденнику: «Що хорошого в тому, щоб бути Мерилін Монро? Чому я не можу бути просто звичайною жінкою? ... Я хотіла б мати лише одну дитину».

Ще один роман Монро спопелив її життя. Документальні кадри, як Монро хтиво співає президентові США Джону Кеннеді «3 днем народження», долетіли до наших днів. Подейкували про їхні палкі стосунки протягом 6 років, надії Монро на одруження і після того, як Кеннеді вирішив дбати про репутацію, — її погрози про інтерв'ю пресі, якщо він не повернеться.

Монро мала лише 36, коли її знайшли мертвою. Офіційна версія — «ймовірно, самогубство». Неофіційно говорили ще про передозування снодійного через лікарську помилку і про причетність глави держави. (Через роки нові власники будинку, де мешкала Мерилін, під час ремонту виявили складну систему телефонних каналів у кожній кімнаті.) Щоденник Монро безслідно зник. Її хоронив другий чоловік — Маджо. Він же виконав обіцянку, дану за життя красуні, щотижня упродовж 20 років клав на її могилі троянди. «Спочатку я намагалася довести собі, що я особистість. А потім — переконати себе в тому, що я акторка». Мерилін Монро, 1962 рік.

Стаття написана за матеріалами сайтів ranok.ictv.ua, report.if.ua, fromua.news, wz.lviv.ua, gazeta.ua.

Довідка:

Мерилін МОНРО (1926–1962), яка навіть у зеніті слави брала уроки акторства, стала однією з найкультовіших у світовій культурі.

- Двадцять фільмів за її участі принесли в прокаті понад 200 млн доларів.

- Мерилін була одна з найпопулярніших і одна з найменш оплачуваних.

- Актриса удостоєна премії «Золотий глобус» за роль у «У джазі тільки дівчата».

- Мерилін мала IQ понад 160 балів (середній у відмінників — 140).

- У її особистій бібліотеці на момент смерті було 400 томів.

- Монро досі цікава людству: у новому фільмі про неї актрису гратиме її цифрова копія.

● АНЕКДОТИ ПРО КОХАННЯ

Розмовляють двоє приятелів. Один каже:

— У молодості мене так дружина ревнувала — всі есе-мески читала в моєму телефоні.

— Моя і тепер це робить.

— Та ну! Ви 20 років у шлюбі. Наліво ти не ходиш. Що вона там хоче побачити?

— «На ваш рахунок зарховано зарплату...»

Василь заходить до крамниці:

— Дівчино, мені сирок, сметану та йогурт.

— Жінці берете?

— Ой, про дружину забув! Дві пачки сигарет, будь ласка!

Наталочка розповідає мамі:

— Я сьогодні в автобусі місце жінці уступила, а вона не сіла.

— Ну, а ти що?

— Назад до татка на коліна сіла.

Донька запитує маму:

— Яка мораль у казці «Попелюшка»?

— Історія Попелюшки, донечко, зайвий раз доводить, що класні туфлі можуть змінити долю.

Відповіді на сканворд із с. 18

				В	И	П	У	С	К	Н	И	К	П			
				А	І				Е	Л	А					
				К	А	Г	У		Д	Ж	О	Б	С			
				К	С	Е	М		І	У	Т					
				А	Р	М	А	Д	А		Г	Л	И	Н	К	А
				Р	А				Л	А	М	І	Я			
				Д	О	Т	А	Ц	І	Я	М	С				
				І					О	Т	А	М	А	Н		
				О		Б	І	Н	О	М		В	И	П	А	Д
				Л		Р	Л	О	Т	О		А	І			
				О	К	С	А	М	А	Н	К	С	О	С		
				Г	Р	И	Н	К	А		А	Т	П	Н		
				І	О	Р			Д	О	Е					
				Ш	Т	Р	У	Д	Е	Л	Ь	О	Б	Р	І	Й
				А		Р	И	О	А	Т	О	Л				
				Р				А	К	С	А	К	А	Л	Л	Е
				Д	Г	Й	И	О	Р	Е	Л	Д				
				О	Г	Н	Е	В	И	Ч		С	Т	Е	Н	Д
				Н	А	В	Е	К		Е	О					
				Е	В	Т	Е	Р	П	А		Н	О	Н	Е	Т

«Ось такою чарівною була моя дружина...»

Фото pinterest.com.

«Поверніть її красу», — просив Антоніо лікарів

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

» Початок на с. 20

— **О**сь такою красунею була моя дружина, — сказав лікарю. — Postarайтесь повернути цю красу.

Коли Олена зараз чує про зарплатні заробітки, то хоч-не-хоч повертається в той час, коли сама вирішила податися в Італію. Після того, як зустріла випадково в місті свою давню знайому і та розповіла їй, скільки наших жінок непогано там влаштувалися, думка про заробітки не покидала.

Це був початок дев'яностих років. Всі знають, який це час — безробіття, безгрошів'я, безнадія. Олені було особливо важко, бо сама ростила дочку. З чоловіком розлучилася, коли Оксанці минуло лише чотири роки. Він хоч і не забував про доньку (навіть аліменти платив, поки завод не зачах), але в основному клопоти лежали на ній. Зношені чобітки, які дочка показала якогось дня (вони явно просилися на смітник), стали останньою краплею, що зняла будь-які вагання. Подзвонила знайомій, призначила зустріч. Розпитала вже детально, як можна потрапити в Італію.

«ВОНА ТАКА Ж ГАРНА, ЯК І ВИ?»
Їхала в Італію в ролі звичайної туристки — на сім днів. Хоч добре знала, що через тиждень не повер-

“
З першого погляду цей чоловік у неї не викликав особливих емоцій. Італієць як італієць — смолисто-чорний чуб, засмага, яка тут теж звична.

неється додому, а залишиться там нелегально і шукатиме роботу. До того ж націлилася на Неаполь, бо там, як казала знайома, люди багатші, то краще платять. На площі Гарібальді, де зазвичай збираються українці-заробітчани, як розтлумачувала їй бувала землячка, мала знайти лучанку на ім'я Ольга, яка вже обжилася в Італії і сама стала роботодавцем.

Роботу мала вже наступного дня після приїзду в Італію. Звичайно, «не за так». І вважала, що робота хороша. Бо це був догляд за престарілим подружжям, багатий син якого в основному жив на Сицилії. До того ж це були здорові люди — ма-

ється на увазі психічно здорові. Тож із ними легше порозумітися.

Часу вільного було багато. Походивши по подвір'ю, знайшла вільний клатик землі, не зайнятий газоном, і посяяла чорнобривці, матіолу, насіння яких привезла з собою. А коли влітку квіти, які так нагадували про Луцьк, зацвіли, то ввечері жінка любила посидіти у дворіку, вдихнути рідний запах.

Антоніо побачив її саме біля цих квітів. З першого погляду цей чоловік у неї не викликав особливих емоцій. Італієць як італієць — смолисто-чорний чуб, засмага, яка тут теж звична. Коли вони зустрілися ось так випадково (а може, і не випадково) ще декілька разів, перше враження змінилося. Від Антоніо вона почула багато приємних слів. Дізнавшись, що в Україні в Олені є дочка, він спитав:

— Вона така ж гарна, як ви?

Хіба це не тонкий комплімент? Невдовзі вони знали одне про одного все. Принаймні Олені здавалося, що Антоніо дуже відкритий у спілкуванні та намагається розповісти про себе якнайбільше. Він був розлучений, у нього двоє дорослих дітей, яким залишив будинок (собі купив інше житло), вони підтримують добрі стосунки.

Очима хіміка

● **ДЛЯ ДУШІ** Вона була дружиною славетного ученого, що скрізь викликав захоплення, кандидата на Нобелівську премію у царині хімії. Але це була також самотня жінка, засмучена постійною відсутністю чоловіка, котрий, знай, пересідав з одного літака на інший, летів з однієї конференції на іншу

Бруно ФЕРРЕРО,
оповідання з книги
«365 коротких історій для душі»
(видавництво «Свічадо»)

Коли професор повертався додому і заставав дружину у сльозах, то реагував суворо і непри-
вітно.

Якось, бачачи сльози, що текли по її обличчі, чоловік жорстко торкнув пальцем щоку жінки і зібрав одну сльозину. Сказав холодно: «Чого плачеш? Дивися: сльози — це лише трохи соди, кальцію, глюкози, дрібка протеїнів, вуглецю... у смішній кількості. Чим є сльоза? Виділенням зайвої рідини».

“ **Чим є сльоза? Виділенням зайвої рідини.**

Занадто часто дивимося на інших очима хіміка. Тоді мають рацію ті, котрі стверджують, що людське тіло складається лише із певної кількості жиру, якого стане хіба на сім шматків мила, дрібки заліза, якого потрібно на виготовлення одного середньої величини гвіздка, певної кількості фосфору, якого вистачить на вироблення 2000 сірників, і сірки, щоб позбутися власних бліх... Тому кохання — це тільки хімічна реакція, різновид хвороби. Людські істоти є товаром на продаж, світ духа — формою глупоти...

Що ви скажете з цього приводу — чекаємо листів на takvolyn@gmail.com.

«Кохана, зроблю все, щоб ти більше не плакала».

фото centmed.com

Сьогодні і Олена може сказати, чим беруть наших жінок італійці. Вони — романтичні, некупі і на компліменти, і на подарунки. Цією увагою, компліментами підкорив Антоніо її серце. Те, що був старший на п'ятнадцять років, сприймала як плюс — почувалася за таким чоловіком спокійно й надійно. Коли одного разу він сказав, що більше Олена не буде працювати в престарілого подружжя, бо забере її до себе, то все-таки спитала:

— А в ролі кого я прийду в твій дім?

Відповідь на це запитання була незвичайна. Антоніо запросив Олену в ресторан, щоб сказати оте заповітне:

— Ти вийдеш за мене заміж?

Обоє ходили по магазинах, вибирали одяг для молодії. Олена мимоволі порівнювала, як вона вперше виходила заміж. Їй не вірилося, що в сорок років переживає такі приємні хвилини. Довершенням до всіх освідчень, які довелося почути від Антоніо, були його слова під час реєстрації шлюбу:

— Ти найгарніша у світі!

БУЛА ОЛЕНА — СТАЛА СИНЬЙОРА

У Луцьк вони їхали вже як синьйор і синьйора. Гостювали місяць. Антоніо повернувся в Неаполь раніше — треба було вирішити якісь справи. Коли ж вона їхала в Італію за якийсь тиждень-другий, то Антоніо мав зустріти її в Неаполі, а натомість почув від водіїв, що один бус розбився на території Угорщини. Чоловік зрозумів, чому в призначений день не побачив Олени.

Того ж дня він вирушив на місце аварії — точніше, в те місто, куди були доставлені в лікарню пасажири. Серед них була й Олена. Де кілька днів вона ніяк не приходила до тями. А коли, нарешті, розплющила очі й побачила біля себе Антоніо, то ще довго не могла збагнути, що з нею трапилось. Після лікування в Угорщині, як тільки лікарі сказали, що її можна транспортувати, вони поїхали в Неаполь. Там вже були ті пластичні операції, які мали вернути його Олені колишню красу.

І тільки більш як через пів року відважилися на поїздку до Луцька. Антоніо бачив, як Олені хочеться додому, бо ж якраз народилася внучка. Вона не могла натішитися дітям. Тож Антоніо запропонував їй на якийсь час залишитися: мовляв, як вирішиш, що пора вертатися в Неаполь, то я прийду за тобою.

Ось коли в серце Олени закрався сумнів, чи справді приїде за нею Антоніо. «А може, йому просто незручно сказати їй, що їм краще розлучитися?» — мучила жінку думка. Адже одружувався він із красунею, а після аварії, навіть після пластичних операцій, вона не така, як була. Тож прощалася з ним, ніби назавжди.

І як незручно було самій за себе, коли Антоніо ледь не щодня телефонував до неї, допитувався, коли за нею приїхати.

— Я знайшов хорошого пластичного хірурга, — сказав одного разу. — Ти будеш у мене такою ж красунею, як і була.

Олена плакала, слухаючи ці слова, і шкодувала, що багато літ її життя минуло без цього чоловіка. Це завдяки йому вона відчула посправжньому, що таке бути жінкою.

● ЧАРІВНА ГОЛКА

*«Кохую! Хоч ти і колючка,
Я знаю: зовсім ти не злючка...»*

Ні сльозини, ні нарікань на долю – тільки вдячний погляд коханому... ФОТО pinterest.com.

«Поверніть її красу», — просив Антоніо лікарів

● **ЖИТТЯ, ЯК СЕРІАЛ** — Принеси мені дзеркальце, — попросила Олена.

Антоніо вже чув ці слова і два дні носив люстерко в кишені, але, скориставшись тим, що Олена не нагадувала, не давав його їй. Чоловікові не хотілося, щоб дружина побачила, яким стало її обличчя після аварії. І коли вже вона наполягла на своєму, то не посмів відмовити...

Катерина ЗУБЧУК

В ІТАЛІЮ ПОКЛИКАЛИ БЕЗРОБІТТЯ, БЕЗГРОШІВ'Я І БЕЗНАДІЯ...

Олена глянула на себе. Тільки очі (її голубі-голубі очі) дивилися на неї. А ще зашерхлі губи виднілися між бинтами. З тих голубих очей покотилися сльози. Жінка навіть не витирала їх. Мабуть, уперше за багато днів дала волю емоціям і розплакалася. А тоді, коли лікарі самі не могли сказати, чи вдасться уникнути пожиттєвого каліцтва, вона немовби заціпеніла — ні сльозини, ні нарікань на долю. Тільки вдячний погляд, яким вона зустрічала Антоніо, коли той заходив у палату...

Дорожньо-транспортна пригода, в яку вона потрапила, стала через декілька місяців, як вони офіційно зареєстрували свій шлюб за всіма італійськими канонами. Вийшло так, що біда нібито була послана якоюсь ви-

“**Коли лікарі самі не могли сказати, чи вдасться уникнути пожиттєвого каліцтва, вона немовби заціпеніла.**”

щою силою, аби випробувати їхні почуття. У лікарняній палаті Олена не раз ловила себе на думці: «Чи не втомиться в якийсь момент Антоніо від цього випробування?» Жив собі преспокоїно — і ось на тобі, такі клопоти. Чоловік ніби відчував ці її побоювання і був особливо уважним та турботливим. Коли нарешті лікар зняв пов'язку з обличчя і почав вголос розмірковувати, які пластичні операції потрібно ще зробити, Антоніо приніс фотознімок Олени.

Закінчення на с. 16-17

● ЛЮБИСТОК

«У ВАГОНІ МЕТРО»

Оксана ЗАБУЖКО,
письменниця, філософ, лауреатка Шевченківської премії-2019 у номінації «Публіцистика, журналістика»

Це подружжя навпроти колишеться
згідно, плече до плеча,
О повіках однаково склеплених,
як у недужної курки
(Від обвислості варг в підборіддях –
одутлість м'яча,
Що спустивсь одним здихом,
проколений, – навіть не муркнув).
Пообіддя, сієста – чи спека –
стоїть нагорі:
Не з безсонної ночі їзда,
не з любовної змори,
Не втулившись у себе навзаєм
аж так, що візьми розірви –
То заточиться світ, і убійнику
зробиться сором! –
Висисаючий душу, хиткий,
монотонний маршрут,
Вічне поруч-спання з тими самими
сїрими снами,
Вічна станція Нуд, скільки їдь, –
вічна станція Тут –
До кінцевої, котра постійно
присутня між нами...
Десь кобіті за тридцять –
ну тобто, іще нестара,
Хоч у викоті сукні вже хлянуть
підв'ялені дині,
І лице її – пляма цементу,
яким заліпилась діра,
Де тунельно висвистує протяг
по давній (дівоцькій!) гордині, –
Тільки губи зобиджено-звислі,
і в кутиках ледь пузирять
Вигасаючі соки,
із тіла втікаючі сили...
Ця кобіта – навпроти:
помилено долею ряд –
Це могла б бути я.
Коли б вийшла за тебе, мій милий.

ФОТО pinterest.com.

«Коли б вийшла за тебе, мій милий...»

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua